[Cat/Cast] Eulàlia Reguant: ‘No pot ser que acceptem que els Mossos reprimeixen’

VILAWEB :: 03/10/2019

La calle siempre ha sido el espacio de conflicto y donde se han ganado los derechos

Traducción A.Bas. `para La Haine

Catalan

Eulàlia Reguant és membre del secretariat nacional de la CUP, ex-diputada i ex-regidora de Barcelona. En aquesta entrevista parla sobre la decisió de la CUP de presentar-se a les eleccions espanyoles, en un moment en què el seu nom sona com a possible candidata. També diu que l'independentisme ha d'exercir la desobediència civil, malgrat l'amenaça de més empresonaments, i qüestiona el paper dels Mossos d'Esquadra en les mobilitzacions que vénen.

--**Què ha canviat perquè hàgiu decidit de presentar-vos a les espanyoles?**
--La suma d'excepcionalitats democràtiques ens ha fet entendre que la CUP aporta a les eleccions una nova manera d'intervenir políticament a l'estat. Hi ha una evolució amb la no-investidura. Canvia la constatació que, en el fons, el procés d'autodeterminació de Catalunya continua essent l'element que porta inestabilitat a l'estat. És per això que Pedro Sánchez decideix que no vol arribar a cap acord d'investidura amb Podem, amb la voluntat de no dependre de vots independentistes. A més, la ràtzia repressiva de la setmana passada probablement també fa que la tendència de la militància de la CUP derivi cap aquí. Ho fa partint d'aquesta excepcionalitat democràtica que s'expressa en la repressió i en la negació del dret d'autodeterminació, però també en les polítiques de frontera, en la negació del dret d'habitatge per part de l'estat, etc.

--**Parleu de blocatge, però l'amnistia es negocia.**
--Parlem de la necessitat de posar al centre del debat polític a l'estat el dret d'autodeterminació, l'amnistia total i la garantia o el reconeixement de drets. Són tres coses que han d'anar absolutament lligades. Però quan parlem d'amnistia, no fem un símil amb la llei d'amnistia del 1977, ni de bon tros. Creiem que ha de ser absolutament diferent, perquè ja vam veure què va passar. Parlem d'amnistia de les persones jutjades al Tribunal Suprem però també de tots els encausats al jutjat número 13 i al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de tots els activistes encausats en infinitat de jutjats d'instrucció al Principat per la seva defensa del dret d'autodeterminació, sigui l'1-O, el 3-O, en les últimes vagues o manifestacions que hi ha hagut vinculades directament o indirecta al dret d'autodeterminació. I alhora, també parlem de reparació i reconeixement dels danys causats, cosa que amb l'amnistia del 77 no va passar. No volem entrar en el debat, ara mateix, si ha de ser una llei o quina és l'eina concreta, sinó que sobretot volem que políticament puguem fer aquest debat. Però partim de la idea que no serà al congrés on es dirimirà això, sinó amb la desobediència civil; i la institucional, quan sigui necessari acompanyar la civil. Per tant, es dirimeix aquí, amb l'autoorganització. No variem en això.

La nostra posició continua essent aquesta.

--**Per tant, la desobediència hauria de forçar la negociació amb l'estat?**
--No neguem que el conflicte català es dirimirà entorn d'una taula, però segons com seguis a la taula tindràs capacitat de forçar coses o no. Ara mateix, és inviable una negociació perquè l'estat ni en vol sentir parlar. I seria una negociació basada en què? Diem que la desobediència civil i la institucional són eines que et serveixen per a exercir drets que són negats pels poders i per l'*status quo*, i perquè sigui un altre actor el que forci l'estat i es pugui negociar multilateralment, d'igual a igual. Parlar de negociació en la situació actual és obrir la porta a sortides rebaixades o descafeïnades. El dret d'autodeterminació és innegociable. El dret d'habitatge és innegociable. El dret de tenir vides dignes és innegociable.

--**Amb els empresonaments dels set independentistes, l'estat espanyol intenta criminalitzar la desobediència civil?**
--És evident. És una reacció de l'estat a l'organització de la gent i, sobretot, una mostra de què pensa fer en cas de qualsevol dissidència política, no tan sols per l'exercici del dret d'autodeterminació, sinó per tot allò que discuteixi l'*status quo*, els privilegis assentats durant quaranta anys.

--**Pot ser que amb la desobediència civil hi hagi més empresonaments?**
--Pot ser. Ho veiem. La detenció de nou persones i que set acabin en presó preventiva té a veure amb això, amb el fet d'augmentar el nombre de presos polítics amb una clara voluntat d'atemorir i criminalitzar aquesta desobediència civil, la mobilització i el dret de protesta. I ho veurem també amb la sentència que surti del TS. En el fons, els Jordis els condemnaran per haver exercit el dret de protesta.

--**Els costs personals de la desobediència poden ser alts. La repressió pot ser efectiva?**
--Pretén atemorir i la por és absolutament normal. No podem negar que l'actuació de l'estat fa respecte i fa por. Sí. Però també tenim clar que la millor manera de combatre aquesta por és continuar organitzats i mobilitzats, perquè volen fer por per guanyar. Hi haurà més represaliats? Molt probablement sí, si continuem endavant. Si no hi ha més represaliats, serà perquè en el fons ens hem quedat a casa i hem deixat que l'estat (amb totes les seves múltiples cares, i amb els poders econòmics, els judicials i els polítics i la monarquia) guanyi i aconsegueixi el seu objectiu, que és que res no canviï.

--**Demanen que condemneu la violència i heu insistit que no entrareu en aquest marc mental.**
--L'altre dia, un piulet interessant deia que condemnar, només condemnen els jutges i l'església. Què hem de condemnar? La violència de la policia de l'1-O? La violència dels Mossos quan desnonen famílies? De quina violència parlem? De la violència patriarcal? De la violència estructural? Així, en genèric, és fer nostre el marc de l'estat i arraconar el moviment autodeterminista i tots els moviments de protesta allà on vol l'*status quo*.

--**Cremar contenidors o tallar carreteres és violència?**
--Són eines de sabotatge utilitzades històricament per qualsevol moviment de protesta. Hem de ser molt curosos amb el llenguatge i el vocabulari que es fa servir i no criminalitzar certs

elements que s'han fet servir durant tota la lluita a favor dels drets.

--**N'hi ha que diuen que una pintada és violència si algú se sent coaccionat.**
--Hem arribat a un punt en què la perversió de l'ús de l'espai públic és total. En una societat desigual, on hi ha classes socials, gent que no pot arribar a final de mes, dir que la institució o que l'espai públic és neutre és una fal·làcia. Vol dir que qui guanya són els poders. Si tothom tingués el mateix accés als drets bàsics potser podríem parlar de neutralitat. Ho poso en dubte també, però potser ho podríem fer. Però l'espai públic no és neutre. El carrer sempre ha estat l'espai de conflicte i on s'han guanyat els drets. Per tant, l'ús d'eines de lluita que s'han utilitzat durant molts anys d'història en el context de la desobediència civil, de la resistència, no poden ser catalogats de violència i són vies legítimes d'actuació al carrer.

--**Us sentiu amenaçats quan parlen de la il·legalització de partits?**
--Això fa molt temps que va començar a circular i és evident que l'experiència basca ens avisa. L'experiència basca que, probablement, molts catalans descobreixen ara, però fa molts anys que ha existit una solidaritat molt clara entre els Països Catalans i Euskal Herria en la defensa dels drets dels bascs. És evident que l'estat pot intentar de fer-ho aquí, que fa temps que intenta d'amenaçar amb això. El 20-S a la seu de la CUP ja van fer un intent d'obrir aquesta via. Però perquè amenacin amb això no deixarem de fer allò que creiem que s'ha de fer. Entenem que l'amenaça vol que ens quedem quiets i que assumim el marc mental on ens volen situar. Estarem preparades? Sí. No neguem que és un fet que hi pot ser i per això ens preocupa que hi hagi certes declaracions de certs dirigents o representants polítics de l'independentisme català que assumeixin aquest marc mental. Perquè en el fons faciliten que entrin fins a la cuina, fan possible l'objectiu, que és dividir i crear aquesta por en una bona part de l'independentisme.

--**Quan ERC condemna la violència entra en aquest marc mental?**
--Sí, perquè la pregunta seria per què s'ha de desmarcar d'una violència que no existeix. Aclarim per què hi ha aquesta pregunta i veurem que l'objectiu només és un, que és facilitar-los d'entrar fins a la cuina i que hi hagi certs sectors de l'independentisme o dels moviments populars que siguin criminalitzats i anul·lats en aquesta voluntat d'exercir drets.

--**En el cas extrem que la CUP fos il·legalitzada, no creieu que tots els partits independentistes farien pinya en compte de dividir-se més encara?**
--Vull creure que sí, però ho haurien de respondre ells quan arribés el moment. Crec que tots tenim clara quina és la voluntat de l'estat. Però fins ara, aquests últims cinc dies, ERC ha estat excessivament ambigua en alguns moments a l'hora de respondre de manera clara i ferma a les insinuacions de l'estat.

--**El Consell per la República proposa de convocar l'assemblea de càrrecs electes per a respondre a la sentència. Com ho veieu?**
--No hem tingut temps de valorar-ho. Sempre hem dit que calia crear institucionalitat pròpia, i aquesta pot ser una via, però ja hi havia una assemblea de càrrecs electes abans del 2017, impulsada per l'AMI, que no va fer mai res. Per tant, hem d'analitzar quins objectius té, què vol fer. Ni direm que sí a priori ni direm no a priori. Hi era abans i no va fer res.

--I el pre-avís de vaga del dia 11?
--Són els sindicats els responsables de convocar les vagues. En algun moment, durant aquests anys, ha semblat que hi havia vagues convocades per altres sectors, no pels sindicats, i volem deixar clar que, si ens mobilitzem per a defensar drets bàsics, la vaga com a eina de la classe treballadora per a guanyar drets s'ha de defensar i garantir. Evidentment que farem la vaga.

--Hi haurà una resposta a les sentències a l'altura de les expectatives que s'han creat?
--Les expectatives que es creen sempre acaben essent molt subjectives. Però la resposta que hem treballat parteix dels aprenentatges de l'octubre i la tardor del 2017 i d'aquests darrers dos anys. És evident que la institució, en aquests moments, no està en condicions d'encapçalar una resposta, que demana autoorganització de la gent, capacitat de sortir al carrer i plantar-se, i no esperar necessàriament consignes de grans lideratges que també tenen la capacitat de tancar per dalt allò que s'acaba obrint. Nosaltres posem més el focus en la manera com la gent s'organitza als barris, als pobles, com es mobilitza i com utilitzem fins al final eines de desobediència civil perquè entenem que és la manera de forçar les institucions a seguir-ho. L'1-O va ser això. És evident que hi ha una institució que ha preparat un mínim de coses perquè sigui possible. Però es culmina l'1-O perquè la gent, el 29 de setembre, no escoltant consignes sinó organitzant-se amb el boca-orella, s'organitza per anar a dormir a les escoles i garanteix que siguin obertes.

--Però ara no hi ha un lideratge compartit com el de llavors.
--Durant tot aquest temps, l'escapçament de partits i entitats ha originat una certa desorientació, una necessitat de resituar-se i de recuperar la iniciativa. Per tant, potser no hem d'esperar tant grans consignes de persones concretes o d'entitats, perquè ho fem més fàcil a l'estat per saber on ha d'atacar. Creiem que ha de ser de baix a dalt i forçar la institució que faci allò que la gent mobilitzada fa.

--Què pot fer la institució? Vau dir que no hi ha les condicions de fer un referèndum unilateral.
--És un procés de confrontació amb l'estat que requereix guanyar-li espais de poder. Si volguéssim fer ara un referèndum unilateral, hauríem d'analitzar com treballem els reconeixements internacionals, com treballem la legitimitat interna del que passi... En aquest moment precís, creiem que cal treballar per aquestes condicions. Però en aquesta pugna de poder, hi ha elements que ens podem proposar per fer de confrontació amb l'estat. Quan el dret d'habitatge es vulnera de manera sistemàtica, la Generalitat pot oposar-se de manera clara i nítida als desnonaments quan no hi ha un habitatge alternatiu? Podria fer-ho i no ho fa. Arran de les amenaces d'Endesa de tallar el subministrament elèctric a les famílies que no poden pagar el rebut a final de mes, quan incompleix la llei que diu que no són els ajuntaments els que han de pagar sinó la companyia, més enllà de demanar a Endesa que signi un conveni, la Generalitat pot tenir una actitud molt més contundent? Quan hi ha pisos buits o desnonaments de bancs i caixes, la Generalitat pot fer-los seure i treballar l'expropiació d'aquests pisos per a destinar-los al parc públic d'habitatge? En algun moment ens trobarem que els poders econòmics es plantaran i diran que no, o que l'estat diu que les competències autonòmiques no són possibles, però tu has de poder posar sobre la taula que com a administració pública vols fer costat a la garantia de drets, i això també

té a veure amb si et vols confrontar amb els poders de l'estat. I això la Generalitat no ho fa.

--**Si hi hagués confrontació en la gestió i la preparació de les condicions per a un referèndum unilateral, entraríeu en un govern de concentració?**
--Quan vam fer el procés de reflexió i debat estratègic, en parlàvem com una possibilitat després de les eleccions. Entenem que aquest govern, ara per ara amb les polítiques que fa i com ha funcionat, està bastant esgotat. No preveiem aquesta opció. No ha estat sobre la taula l'opció real d'un govern de concentració, què faria ni amb quins objectius polítics, deixant de banda les grans proclames d'ERC sobre un govern de concentració, i d'alguns dirigents de JxCat, perquè en algun moment el president de la Generalitat també en va parlar en mitjans de comunicació. Hi ha molt de boca i poc de voluntat real. Ja hi havia qui es preparava per a les eleccions al Parlament de Catalunya.

--**Els quatre diputats de la CUP votaran contra la moció de censura de Cs.**
--Votaran contra un acte de campanya electoral de Cs.

--**Una hipòtesi: és possible que els Mossos d'Esquadra reprimeixin protestes de desobediència civil i que el govern digui que no hi ha cap altra manera de gestionar les competències en seguretat.**
--Aquesta és una de les incoherències a què ha de fer front aquest govern, i per això és important de no fer grans proclames de certes coses, perquè després els Mossos actuen com actuen. No confiem en els Mossos perquè no deixa de ser la policia que, també en una lògica de disputa de poder, vol vetllar pels privilegis dels poders. En cas de dissidència política, actua exactament igual que la policia espanyola o la Guàrdia Civil. És incoherent que el president de la Generalitat surti a dir que calen mobilitzacions contundents i que els Mossos d'Esquadra, dels quals és el responsable polític, siguin els que reprimeixen les protestes. Ho vam veure amb la vaga general del 21 de febrer, que tenia molt de resposta a l'inici del judici, amb una clara voluntat de protesta davant la criminalització de la dissidència política. La gent talla carreteres, es mobilitza, i hi ha centenars de persones amb multes administratives dictades pels Mossos d'Esquadra.

--**A Madrid parlen de l'aplicació de la llei de seguretat espanyola. Si els Mossos no actuen, no podrien prendre les competències a la Generalitat i que la repressió policíaca fos més dura?**
--L'1-O qui van retirar més urnes van ser els Mossos d'Esquadra. Han reprimit tots els moviments de dissidència política. L'estat amenaça amb això? Sí. Veiem quines són les vies de solució, però no pot ser que acceptem que els Mossos d'Esquadra reprimeixen. Hi ha qui s'omple molt la boca de policia democràtica, però partim d'un estat que no és democràtic perquè no garanteix drets. Per tant, és una contradicció màxima. Continuarem posant al centre la necessitat d'exercir la desobediència civil, hi hagi Mossos d'Esquadra, policia espanyola o Guàrdia Civil.

--**L'Ajuntament de Berga ha decidit de retirar l'estelada de la façana. Això no és també una contradicció d'un partit que defensa la desobediència institucional?**
--El mandat passat, l'Ajuntament de Berga va decidir de mantenir l'estelada i vam veure el procés judicial de la Montse Venturós amb la inhabilitació subsegüent. Tot el procés va ser seguit i debatut amb la plataforma d'entitats de Berga, analitzant en cada moment què

consideraven els veïns i les veïnes millor per al poble, per a la governabilitat o per a mostrar les seves posicions polítiques. Un cop arriba aquesta petició, torna a ser el mateix procés. Defensem la desobediència civil com a eina, i la institucional quan sigui necessari, però la institucional no pot ser una cosa aïllada o exòtica. Berga va fer tot això el mandat passat, el cas va quedar aïllat, la majoria d'ajuntaments no han anat cap aquí, i en un procés de debat amb els veïns de Berga es va decidir que això era el millor. Contradiccions en tenim pel simple fet de ser anticapitalistes i de participar de les institucions. La vida és contradicció.

--**Sereu la candidata de la CUP al congrés espanyol?**
--Fem un procés de debat i de confecció de les llistes i moltes de les persones que en algun moment hem tingut responsabilitats o hem estat cares visibles de la CUP estem al servei del que s'acabi decidint o proposant. Evidentment, sempre hi ha l'última paraula de cadascú de nosaltres. Espero a veure quina proposta hi ha i acabarem tots de decidir. Ja ho veurem. Anar al congrés dels diputats no és l'objectiu polític de cap militant de la CUP i no és que a ningú li faci il·lusió ni tingui ganes d'anar-hi.

--**Què fareu si us ho proposen?**
--Acabaré de fer les valoracions pertinents.

--**Era inviable d'arribar un acord amb Albano-Dante Fachin?**
--Aquí es barregen unes quantes coses. Quan la CUP fa el debat sobre si presentar-se o no, una de les opcions és presentar-se com a CUP, que és el que acaba decidint la militància. La gent de Som Alternativa proposava de fer primer el Front Republicà, després el Front Unitari, o una barreja de totes dues coses, i no era una opció que la CUP s'hagués proposat, perquè creia que, quan es parla de blocatge, s'ha de parlar dels objectius. Per a nosaltres era autodeterminació, amnistia i reconeixement de drets. I en un marc de front unitari, aquests tres eixos que són indestriables no eren sobre la taula. Ens agradaria que Som Alternativa pogués relacionar-se o participar en això, però no en una lògica de coalició electoral, perquè la CUP no n'ha fet mai. Requereix un treball de base, treballant realitats locals que condueixin a la confiança, no fent acords per dalt. Continuem amb voluntat de comptar amb l'Albano sempre que ell vulgui i sempre que sigui positiu, perquè entenem que és una persona amb un capital i una trajectòria al darrere que és interessant de tenir en compte sempre.

Castellano

Eulàlia Reguant es miembro del secretariado nacional de la CUP, ex-diputada y ex-regidora de Barcelona. En esta entrevista habla sobre la decisión de la CUP de presentarse a las elecciones españolas, en un momento en que su nombre suena como posible candidata. También dice que el independentismo tiene que ejercer la desobediencia civil, a pesar de la amenaza de más encarcelamientos, y cuestiona el papel de los Mossos d'Esquadra en las movilizaciones que vienen.

--Qué ha cambiado porque hayáis decidido de presentaros a las españolas?

--La suma de excepcionalidades democráticas nos ha hecho entender que la CUP aporta a las elecciones una nueva manera de intervenir políticamente al estado. Hay una evolución con la no-investidura. Cambia la constatación que, en el fondo, el proceso de

autodeterminación de Cataluña continúa siendo el elemento que lleva inestabilidad al estado. Es por eso que Pedro Sánchez decide que no quiere llegar a ningún acuerdo de investidura con Podemos, con la voluntad de no depender de votos independentistas. Además, la ràzia represiva de la semana pasada probablemente también hace que la tendencia de la militancia de la CUP derive hacia aquí. Lo hace partiendo de esta excepcionalidad democrática que se expresa en la represión y en la negación del derecho de autodeterminación, pero también en las políticas de frontera, en la negación del derecho de vivienda por parte del estado, etc.

--Habláis de bloqueo, pero la amnistía se negocia.

--Hablamos de la necesidad de posar en el centro del debate político al estado el derecho de autodeterminación, la amnistía total y la garantía o el reconocimiento de derechos. Son tres cosas que tienen que ir absolutamente ligadas. Pero cuando hablamos de amnistía, no hacemos un símil con la ley de amnistía del 1977, ni mucho menos. Creemos que tiene que ser absolutamente diferente, porque ya vimos qué pasó. Hablamos de amnistía de las personas enjuiciadas al Tribunal Supremo pero también de todos los encausados al enjuiciado número 13 y al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, de todos los activistas encausados en infinidad de juzgados de instrucción del Principat por su defensa del derecho de autodeterminación, sea el 1-O, el 3-O, en las últimas huelgas o manifestaciones que ha habido vinculadas directamente o indirecta al derecho de autodeterminación. Y a la vez, también hablamos de reparación y reconocimiento de los daños causados, cosa que con la amnistía del 77 no pasó. No queremos entrar en el debate, ahora mismo, si tiene que ser una ley o qué es la herramienta concreta, sino que sobre todo queremos que políticamente podamos hacer este debate. Pero partimos de la idea que no estará en el congreso donde se dirimirá esto, sino con la desobediencia civil; y la institucional, cuando sea necesario acompañar la civil. Por lo tanto, se dirime aquí, con la autoorganización. No variamos en esto. Nuestra posición continúa siendo esta.

--Por lo tanto, la desobediencia tendría que forzar la negociación con el estado?

--No negamos que el conflicto catalán se dirimirá en torno a una mesa, pero según como siegues a la mesa tendrás capacidad de forzar cosas o no. Ahora mismo, es inviable una negociación porque el estado ni en quiere sentir hablar. Y sería una negociación basada en qué? Decimos que la desobediencia civil y la institucional son aperos que te sirven para ejercer derechos que son negados por los poderes y por el status quo, y porque sea otro actor el que fuerce el estado y se pueda negociar multilateralmente, de igual a igual. Hablar de negociación en la situación actual es abrir la puerta a salidas rebajadas o descafeinadas. El derecho de autodeterminación es innegociable. El derecho de vivienda es innegociable. El derecho de tener vidas dignas es innegociable.

--Con los encarcelamientos de los siete independentistas, el estado español intenta criminalizar la desobediencia civil?

--Es evidente. Es una reacción del estado a la organización de la gente y, sobre todo, una muestra de que piensa hacer en caso de cualquier disidencia política, no tan solo por el ejercicio del derecho de autodeterminación, sino por todo aquello que discuta la status quo, los privilegios asentados durante cuarenta años.

--Puede ser que con la desobediencia civil haya más encarcelamientos?

--Puede ser. Lo vemos. La detención de nuevo personas y que siete acaben en prisión preventiva tiene que ver con esto, con el hecho de aumentar el número de presos políticos con una clara voluntad de atemorizar y criminalizar esta desobediencia civil, la movilización y el derecho de protesta. Y lo veremos también con la sentencia que salga del TS. En el fondo, los Jordis los condenarán por haber ejercido el derecho de protesta.

--Los costes personales de la desobediencia pueden ser altos. La represión puede ser efectiva?

--Pretende atemorizar y el miedo es absolutamente normal. No podemos negar que la actuación del estado hace respeto y da miedo. Sí. Pero también tenemos claro que la mejor manera de combatir este miedo es continuar organizados y movilizados, porque quieren dar miedo para ganar. Habrá más represaliados? Muy probablemente sí, si continuamos adelante. Si no hay más represaliados, será porque en el fondo nos hemos quedado en casa y hemos dejado que el estado (con todas las suyas múltiplos caras, y con los poderes económicos, los judiciales y los políticos y la monarquía) gane y consiga su objetivo, que es que nada cambie.

--Piden que condenéis la violencia y habéis insistido que no entraréis en este marco mental.

--El otro día, un piulet interesando decía que condenar, solo condenan los jueces y la iglesia. Qué tenemos que condenar? La violencia de la policía del 1-O? La violencia de los Mossos cuando desahucian familias? De qué violencia hablamos? De la violencia patriarcal? De la violencia estructural? Así, en genérico, es hacer nuestro el marco del estado y arrinconar el movimiento autodeterminista y todos los movimientos de protesta allá donde quiere la status quo.

--Quemar contenedores o cortar carreteras es violencia?

--Son aperos de sabotaje utilizadas históricamente por cualquier movimiento de protesta. Tenemos que ser muy cuidadosos con el lenguaje y el vocabulario que se usa y no criminalizar ciertos elementos que se han usado durante toda la lucha a favor de los derechos.

--Hay que dicen que una pintada es violencia si alguien se siente coaccionado.

--Hemos llegado a un punto en que la perversión del uso del espacio público es total. En una sociedad desigual, donde hay clases sociales, gente que no puede llegar a final de mes, decir que la institución o que el espacio público es neutro es una falacia. Quiere decir que quién gana son los poderes. Si todo el mundo tuviera el mismo acceso a los derechos básicos quizás podríamos hablar de neutralidad. Lo poso en entredicho también, pero quizás lo podríamos hacer. Pero el espacio público no es neutro. La calle siempre ha sido el espacio de conflicto y donde se han ganado los derechos. Por lo tanto, el uso de aperos de lucha que se han utilizado durante muchos años de historia en el contexto de la desobediencia civil, de la resistencia, no pueden ser catalogados de violencia y son vías legítimas de actuación a la

calle.

--Os sentís amenazados cuando hablan de la ilegalización de partidos?

--Esto hace mucho tiempo que empezó a circular y es evidente que la experiencia vasca nos avisa. La experiencia vasca que, probablemente, muchos catalanes descubren ahora, pero hace muchos años que ha existido una solidaridad muy clara entre los Països Catalans y Euskal Herria en la defensa de los derechos de los vascos. Es evidente que el estado puede intentar de hacerlo aquí, que hace tiempo que intenta de amenazar con esto. El 20-S en la sede de la CUP ya hicieron un intento de abrir esta vía. Pero porque amenacen con esto no dejaremos de hacer aquello que creemos que se tiene que hacer. Entendemos que la amenaza quiere que nos quedemos quietos y que asumamos el marco mental donde nos quieren situar. Estaremos preparadas? Sí. No negamos que es un hecho que puede ser y por eso nos preocupa que haya ciertas declaraciones de ciertos dirigentes o representantes políticos del independentismo catalán que asuman este marco mental. Porque en el fondo facilitan que entren hasta la cocina, hacen posible el objetivo, que es dividir y crear este miedo en una buena parte del independentismo.

--Cuando ERC condena la violencia entra en este marco mental?

--Sí, porque la pregunta sería por qué se tiene que desmarcar de una violencia que no existe. Aclaramos por qué hay esta pregunta y veremos que el objetivo solo es uno, que es facilitarlos de entrar hasta la cocina y que haya ciertos sectores del independentismo o de los movimientos populares que sean criminalizados y anulados en esta voluntad de ejercer derechos.

--En el caso extremo que la CUP fuera ilegalizada, no creéis que todos los partidos independentistas harían piña en cuenta de dividirse más encara?

--Quiero creer que sí, pero lo tendrían que responder ellos cuando llegara el momento. Creo que todos tenemos clara qué es la voluntad del estado. Pero hasta ahora, estos últimos cinco días, ERC ha estado excesivamente ambigua en algunos momentos a la hora de responder de manera clara y firme a las insinuaciones del estado.

--El Consejo por la República propone de convocar la asamblea de cargos electos para responder a la sentencia. Cómo lo veis?

--No hemos tenido tiempo de valorarlo. Siempre hemos dicho que había que crear institucionalidad propia, y esta puede ser una vía, pero ya había una asamblea de cargos electos antes del 2017, impulsada por el AMI, que no hizo nunca nada. Por lo tanto, tenemos que analizar qué objetivos tiene, que quiere hacer. Ni diremos que sí a priori ni diremos no a priori. era antes y no hizo nada.

--Y el pre-aviso de huelga del día 11?

--Son los sindicatos los responsables de convocar las huelgas. En algún momento, durante estos años, ha parecido que había huelgas convocadas por otros sectores, no por los sindicatos, y queremos dejar claro que, si nos movilizamos para defender derechos básicos,

la huelga como herramienta de la clase trabajadora para ganar derechos se tiene que defender y garantizar. Evidentemente que haremos la huelga.

--Habrá una respuesta a las sentencias a la altura de las expectativas que se han creado?

--Las expectativas que se crean siempre acaban siendo muy subjetivas. Pero la respuesta que hemos trabajado parte de los aprendizajes de octubre y el otoño del 2017 y de estos últimos dos años. Es evidente que la institución, en estos momentos, no está en condiciones de encabezar una respuesta, que pide autoorganización de la gente, capacidad de salir a la calle y plantarse, y no esperar necesariamente consignas de grandes liderazgos que también tienen la capacidad de cerrar por arriba aquello que se acaba abriendo. Nosotros posamos más el foco en la manera como la gente se organiza en los barrios, en los pueblos, como se moviliza y como utilizamos hasta el final aperos de desobediencia civil porque entendemos que es la manera de forzar las instituciones a seguirlo. El 1-O fue esto. Es evidente que hay una institución que ha preparado un mínimo de cosas porque sea posible. Pero se culmina el 1-O porque la gente, el 29 de septiembre, no escuchando consignas sino organizándose con el boca-oreja, se organiza para ir a dormir en las escuelas y garantiza que sean abiertas.

--Pero ahora no hay un liderazgo compartido como el de semillas.

--Durante todo este tiempo, el escapçament de partidos y entidades ha originado una cierta desorientación, una necesidad de resituarse y de recuperar la iniciativa. Por lo tanto, quizás no tenemos que esperar tanto grandes consignas de personas concretas o de entidades, porque lo hacemos más fácil al estado por saber donde tiene que atacar. Creemos que tiene que ser de bajo arriba y forzar la institución que haga aquello que la gente movilizada hace.

--Qué puede hacer la institución? Dijisteis que no hay las condiciones de hacer un referéndum unilateral.

--Es un proceso de confrontación con el estado que requiere ganarle espacios de poder. Si quisiéramos hacer ahora un referéndum unilateral, tendríamos que analizar como trabajamos los reconocimientos internacionales, como trabajamos la legitimidad interna del que pase... En este momento preciso, creemos que hay que trabajar por estas condiciones. Pero en esta pugna de poder, hay elementos que nos podemos proponer para hacer de confrontación con el estado. Cuando el derecho de vivienda se vulnera de manera sistemática, la Generalitat puede oponerse de manera clara y nítida a los desahucios cuando no hay una vivienda alternativa? Podría hacerlo y no lo hace. A raíz de las amenazas de Endesa de cortar el suministro eléctrico a las familias que no pueden pagar el recibo a final de mes, cuando incumple la ley que dice que no son los ayuntamientos los que tienen que pagar sino la compañía, más allá de pedir a Endesa que firme un convenio, la Generalitat puede tener una actitud mucho más contundente? Cuando hay pisos vacíos o desahucios de bancos y cajas, la Generalitat puede hacerlos sentar y trabajar la expropiación de estos pisos para destinarlos al parque público de vivienda? En algún momento nos encontraremos que los poderes económicos se plantarán y dirán que no, o que el estado dice que las competencias autonómicas no son posibles, pero tú tienes que poder posar sobre la tabla que como administración pública quieres apoyar a la garantía de derechos, y esto también tiene que ver consigo te quieres confrontar con los poderes del estado. Y esto la Generalitat

no lo hace.

--Si hubiera confrontación en la gestión y la preparación de las condiciones para un referéndum unilateral, entraríais en un gobierno de concentración?

--Cuando hicimos el proceso de reflexión y debate estratégico, hablábamos como una posibilidad después de las elecciones. Entendemos que este gobierno, hoy por hoy con las políticas que hace y como ha funcionado, está bastando agotado. No prevemos esta opción. No ha estado sobre la mesa la opción real de un gobierno de concentración, que haría ni con qué objetivos políticos, dejando de banda las grandes proclamas de ERC sobre un gobierno de concentración, y de algunos dirigentes de JxCat, porque en algún momento el presidente de la Generalitat también habló en medios de comunicación. Hay mucho de boca y poco de voluntad real. Ya había quién se preparaba para las elecciones en el Parlamento de Cataluña.

--Los cuatro diputados de la CUP votarán contra la moción de censura de Cs.

--Votarán contra un acto de campaña electoral de Cs.

--Una hipótesis: es posible que los Mossos d'Esquadra repriman protestas de desobediencia civil y que el gobierno diga que no hay jefa otra manera de gestionar las competencias en seguridad.

--Esta es una de las incoherencias a que tiene que hacer frente este gobierno, y por eso es importante de no hacer grandes proclamas de ciertas cosas, porque después los Mossos actúan como actúan. No confiamos en los Mossos porque no deja de ser la policía que, también en una lógica de disputa de poder, quiere velar por los privilegios de los poderes. En caso de disidencia política, actúa exactamente igual que la policía española o la Guardia Civil. Es incoherente que el presidente de la Generalitat salga a decir que calen movilizaciones contundentes y que los Mossos d'Esquadra, de los cuales es el responsable político, sean los que reprimen las protestas. Lo vimos con la huelga general del 21 de febrero, que tenía mucho de respuesta al inicio del juicio, con una clara voluntad de protesta ante la criminalización de la disidencia política. La gente corta carreteras, se moviliza, y hay centenares de personas con multas administrativas dictadas por los Mossos d'Esquadra.

--A Madrid hablan de la aplicación de la ley de seguridad española. Si los Mossos no actúan, no podrían tomar las competencias a la Generalitat y que la represión policíaca fuera más dura?

--El 1-O quien retiraron más urnas fueron los Mossos d'Esquadra. Han reprimido todos los movimientos de disidencia política. El estado amenaza con esto? Sí. Vemos cuáles son las vías de solución, pero no puede ser que aceptamos que los Mossos d'Esquadra reprimen. Hay quién se llena mucho la boca de policía democrática, pero partimos de un estado que no es democrático porque no garantiza derechos. Por lo tanto, es una contradicción máxima. Continuaremos posando en el centro la necesidad de ejercer la desobediencia civil, haya Mossos d'Esquadra, policía española o Guardia Civil.

--El Ayuntamiento de Berga ha decidido de retirar la estelada de la fachada. Esto no es también una contradicción de un partido que defiende la desobediencia institucional?

--El mandato pasado, el Ayuntamiento de Berga decidió de mantener la estelada y vimos el proceso judicial de Montse Venturós con la inhabilitación subsiguiente. Todo el proceso fue seguido y debatido con la plataforma de entidades de Berga, analizando en cada momento que consideraban los vecinos y las vecinas mejor para el pueblo, para la gobernabilidad o para mostrar sus posiciones políticas. Una vez llega esta petición, vuelve a ser el mismo proceso. Defendemos la desobediencia civil como herramienta, y la institucional cuando sea necesario, pero la institucional no puede ser una cosa aislada o exótica. Berga hizo todo esto el mandato pasado, el caso quedó aislado, la mayoría de ayuntamientos no han ido hacia aquí, y en un proceso de debate con los vecinos de Berga se decidió que esto era el mejor. Contradicciones tenemos por el simple hecho de ser anticapitalistas y de participar de las instituciones. La vida es contradicción.

--Seréis la candidata de la CUP al congreso español?

--Existe un proceso de debate y de confección de las listas y muchas de las personas que en algún momento hemos tenido responsabilidades o hemos estado caras visibles de la CUP estamos al servicio del que se acabe decidiendo o proponiendo. Evidentemente, siempre hay la última palabra de cada cual de nosotros. Espero a ver qué propuesta hay y acabaremos todos de decidir. Ya lo veremos. Ir al congreso de los diputados no es el objetivo político de ningún militante de la CUP y no es que a nadie le haga ilusión ni tenga ganas de ir.

--Qué haréis si os lo proponen?

--Acabaré de hacer las valoraciones pertinentes.

--Era inviable de llegar un acuerdo con Albano-Dante Fachin?

--Aquí se mezclan unas cuántas cosas. Cuando la CUP hace el debate sobre si presentarse o no, una de las opciones es presentarse como CUP, que es el que acaba decidiendo la militancia. La gente de Somos Alternativa proponía de hacer primero el Frente Republicano, después el Frente Unitario, o una mezcla de ambas cosas, y no era una opción que la CUP se hubiera propuesto, porque creía que, cuando se habla de bloqueo, se tiene que hablar de los objetivos. Para nosotros era autodeterminación, amnistía y reconocimiento de derechos. Y en un marco de frente unitario, estos tres ejes que son indestriables no eran sobre la mesa. Nos gustaría que Somos Alternativa pudiera relacionarse o participar en esto, pero no en una lógica de coalición electoral, porque la CUP no ha hecho nunca. Requiere un trabajo de base, trabajando realidades locales que conduzcan a la confianza, no haciendo acuerdos por arriba. Continuamos con voluntad de contar con Albano siempre que él quiera y siempre que sea positivo, porque entendemos que es una persona con un capital y una trayectoria detrás que es interesante de tener en cuenta siempre.

---

https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-eulalia-reguant-lno